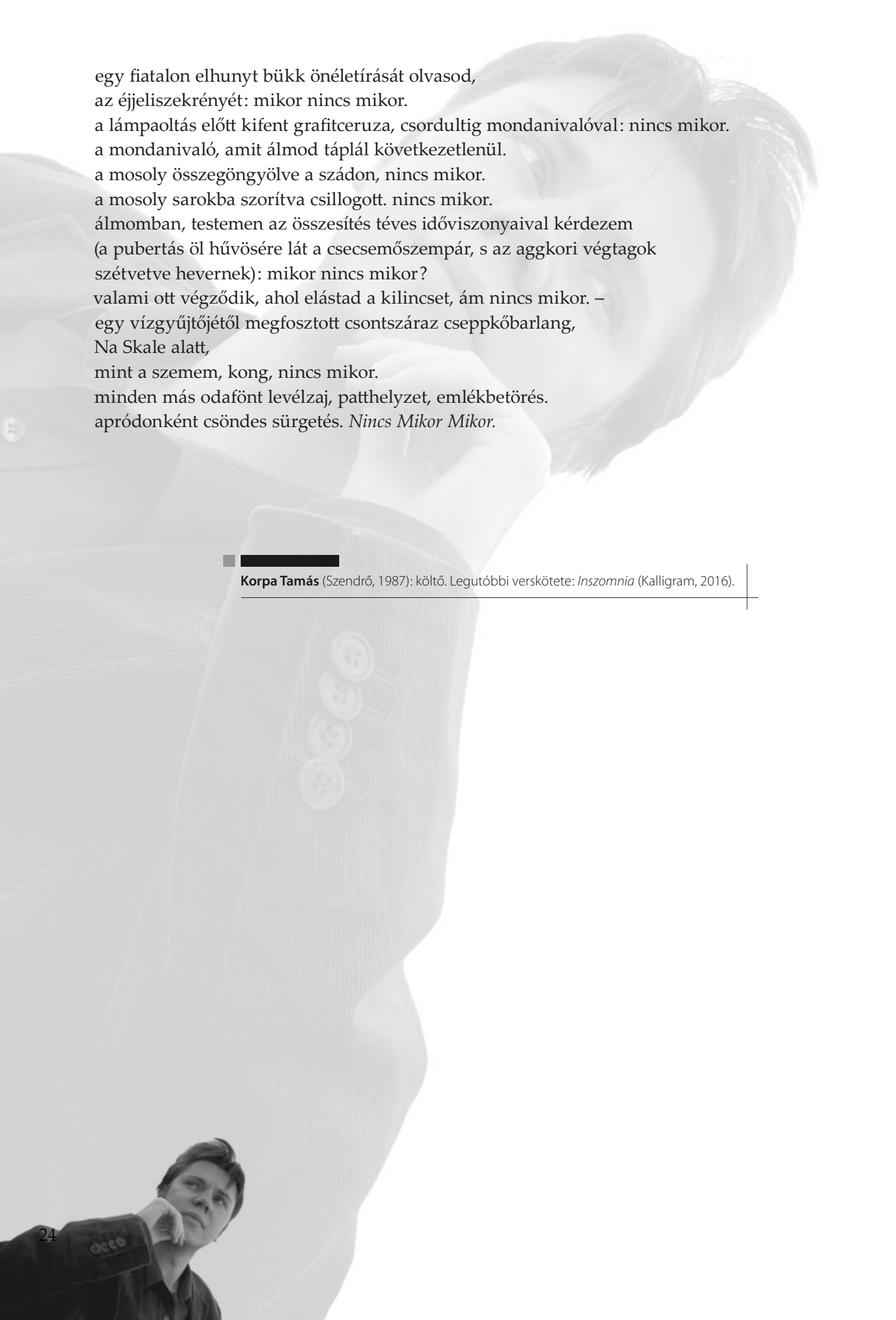

Na Skale (630 m)

diktafonra vettem a Blatnica vizének
tonikos locsogását azon a hét négyzetméternyi fanyar
szobatiszta mészkőfalon Na Skale felett

Na Skale (630 m)

a déjá vu-nél nem ismerek szívszorítóbb csapdát,
mikor azt érzed, rád borul egy hordó indigó, s bemártogatja
papírfehér arcodat.
nádszálvékony arcodon méla csodálat ül.
minden más keresztkérdés, puhatolózás. a rögtönzés zaja.
mintha ott lennél, bár nincs mikor. későre jár, menned kell,
ám nincs mikor.
egy árnyék, másodmagával, elvonul, csak utánad, ám nincs mikor.
lépéseiket szinkronizálja a kavicságy. nincs mikor.
mintha minden körmöd visszapillantó tükör volna, de nincs mikor –
kiselejtezett inkubátort beszövő borostyán, nincs mikor.
egy folyton folyvást forgatott homokóra, amiben nincs mikor.
egyik szemedből a másikba lepergő homok: nincs mikor, nincs mikor.
a fény tapintása a közeli napórán, s a mutató telhetetlen körmenete
a házfalon: előbbít, utóbbít, de nincs mikor.
a homlokráncok tektonikus nyugtalansága, ha óhajtó módon kérdezel,
kikockázva, lassan. és szemedben miniatúr láng ég: mikor nincs mikor?

egy fiatalon elhunyt bükk önéletírását olvasod,
az éjjeliszekrényét: mikor nincs mikor.
a lámpaoltás előtt kifent grafitceruza, csordultig mondanivalóval: nincs mikor.
a mondanivaló, amit álmod táplál következetlenül.
a mosoly összegöngyölve a szádon, nincs mikor.
a mosoly sarokba szorítva csillogott. nincs mikor.
álomban, testemen az összesítés téves időviszonyaival kérdezem
(a pubertás öl hűvösére lát a csecsemőszempár, s az aggkori végtagok
szétvetve hevernek): mikor nincs mikor?
valami ott végződik, ahol elástad a kilincset, ám nincs mikor. –
egy vízgyűjtőjétől megfosztott csontszáraz cseppkőbarlang,
Na Skale alatt,
mint a szemem, kong, nincs mikor.
minden más odafönt levélzaj, patthelyzet, emléketörés.
apródonként csöndes sürgetés. *Nincs Mikor Mikor.*

■ **Korpa Tamás** (Szendrő, 1987): költő. Legutóbbi verskötete: *Insomnia* (Kalligram, 2016).